JUNY 2021

INFOCAMP

BUTLLETÍ INFORMATIU DE L'AJUNTAMENT DE MIRALCAMP N. 1

Les arrels d'un poble molt viu, al descobert

Alzinera del Quelàs:
l'etern gegant

Fem història!
Som cabilenys

Què en penseu?

De l'anonimat a les xarxes

És llibertat d'expressió?

És covardia?

Treu el fals anonimat a les xarxes el pitjor d'un mateix?

Serveix d'alguna cosa el menyspreu i la confrontació gratuïta?

Manca capacitat de dialogar i negociar als que parlen des d'un perfil anònim?

Es pot tenir ètica en el món real i no tenir-ne en el món virtual?

Carolin Emcke, en el seu llibre 'Contra l'odi' ens explica que " l'odi només es combat rebutjant la seva invitació al contagi. Qui pensi fer-li front amb més odi, ja s'ha deixat manipular, que és el volen els que odien."

Recomanacions:
'Contra l'odi' (Editorial Taurus, 2017)
'L'ètica a les xarxes' (2013), article del periodista Joan Brunet i Mauri

Edita: Ajuntament de Miralcamp
Avinguda Països Catalans, 1, 25242 Miralcamp, Lleida
Continguts i producció: Plandora SCP
Disseny i maquetació: Aida Pallàs
Redacció: Jaume Verdés, Josep Maria Solé. Cristina Mongay, Josep A. Pérez i Marina Pallàs
Fotografia de portada: Xavier Soberà
Fotografia de contraportada: Josep A. Pérez
Impressió: GoPrinters
Dipòsit legal: L 165-2021

04
Alzinera del Quelàs: **l'etern gegant**

08
HYGIA PECORIS, SALUS POPULI. **Glòria vacunal**

10
Fem **història**!

12
Miralcampins de fora-vila: **Albert Martínez**

18
"*A. J. El Clot del Dimoni*" o les parets que parlen

20
Què es cou a Miralcamp? **Brownie d'Oreo**

21
Extra, extra!

Alzinera del Quelàs: l'etern gegant

Festes, romanços i guerres

Marina Pallàs

Ja era allà, guaitant l'horitzó des de dalt del turó amb vistes privilegiades a la plana, quan la comarca era pràcticament un desert. És, de fet, l'ésser més vell del Pla d'Urgell. I la frescor de la seva ombra ha estat apreciada per tots els transeünts i totes les gents que al llarg dels seus - almenys- sis-cents anys han passat per sota la seva majestuosa figura.

Situada al capdamunt de l'Embassament de la Bòbila, a pocs quilòmetres de Miralcamp, l'Alzinera del Quelàs s'alça just al costat d'on passa la carrerada, una via antiga de comunicació pels vianants que anaven de Barcelona a Saragossa i la mateixa que duia els reis a Poblet. Es creu que, cap a l'any 1800, l'heroïna Agustina d'Aragó reposà sota la seva copa.

Pel seu creixement lent, l'edat d'una alzina és difícil de determinar. Però les dimensions d'aquesta, amb un tronc de 4,6 metres de circumferència, 20 metres d'alçada i de 24 metres de capçada, indiquen que ha viscut prou segles per haver vist pràcticament de tot: festes, romanços i guerres. Ha vist créixer el seu poble fins al punt que les seves arrels s'han confós amb les de la vila i els que l'habiten, que han celebrat les festes de fi de collita al seu voltant. Ha estat desmembrada per ventoleres i llenyataires furtius coneixedors de les grans propietats de la seva fusta. I, fins i tot, s'ha salvat d'una ordre del segle XVIII que manava tallar tots els arbres dels camins reials per lluitar contra els bandolers. En els seus moments de màxima esplendor, ha estat capaç d'arrecerar fins a tres ramats de bestiar sota la seva majestuosa copa. I, al llarg de tots aquests anys, s'ha creuat amb persones amb qui ha establert un vincle robustíssim i que han deixat una impremta indeleble en ella.

Que quedi per la història

En Xavier Soberà, la Dolors Sans i la Josefina Sans són unes d'aquestes persones. Són ells els qui ens expliquen, de fet, totes aquestes gestes històriques de memòria, amalgamades amb les llegendes i un fort component de tradició que els ha vinculat a l'arbre al llarg de generacions.

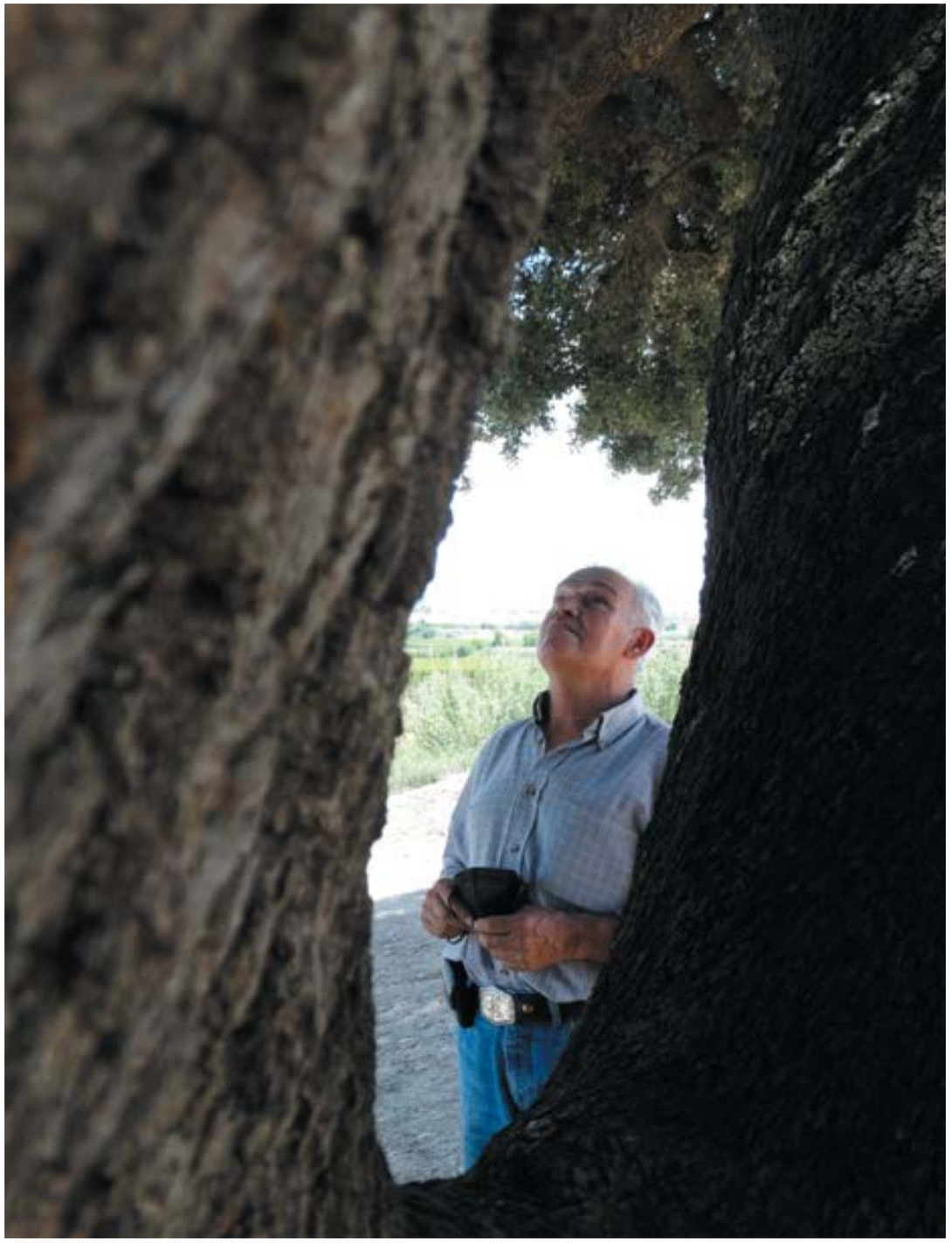

L'últim episodi crític que ha viscut l'alzinera ha estat molt recent. Ja fa temps que vetllen per ella, però en saber que l'arbre es trobava en perill, l'any 2016, els tres de Cal Bep del Carreter van fer tot el necessari per salvar-la i retornar-la a la vida.

Una malaltia semblava que hagués de posar fi a la seva vida. Es tractava de la Caparreta, una cotxinilla que ataca alguns arbres menjant-se les fulles tendres. En fotos antigues, l'alzinera hauria pogut arribar a confondre's per un bosc sencer i frondós, però ara es trobava totalment seca.

Aquell mateix any 2016, l'arbre era declarat Arbre Monumental d'Interès Local després que Ajuntament i veïns donessin suport al reconeixement del patrimoni municipal i la seva conservació. Això va ser possible gràcies a la mobilització dels tres amics de l'alzinera que, en veure-la en estat crític, van moure cel i terra per donar a conèixer la seva situació i despertar consciència entorn de l'arbre.

Dolors Sans, qui té una sensibilitat especial per la poesia, en veure-la malalta va passar a l'acció dubtar. "L'alzinera és una supervivent i li hem de donar suport i respectar", va dir-se. Gràcies a un grup que va crear a través de les xarxes socials, va aconseguir mobilitzar un grapat de gent d'arreu de la comarca que es preocupaven pel bé de l'alzinera i demanaven més suport per posar remei a la situació.

Un cop revolucionat el poble, el consistori va arribar a un acord amb el propietari per poder intervenir i millorar la salut de l'alzina, i és així com, aleshores, Xavier Soberà va posar fil a l'agulla i va buscar uns experts que poguessin fer-li un tractament fitosanitari d'endoteràpia, que consisteix a punxar-la amb un líquid que corre per la saba, de manera que s'evita la necessitat de posar tants insecticides per fora.

Però no només això, sinó que Soberà va arreglar tot l'entorn de l'alzina, una tasca en la qual segueix treballant avui, dia a dia: ha desbrossat les males herbes, ha instal·lat pedres a terra, ha instal·lat una escala de fusta i una escala de pedra per arribar a l'alzina. "Ha passat guerres i de tot", afirma Xavier recordant aquest recent episodi com un dels més crítics que segurament haurà viscut l'alzina al llarg d'aquests sis segles.

"Hi va cada dia, i ho fa tot amb xapó. Són moltes hores de dedicació i telefonades", declara la Josefina amb relació a totes les tasques i tràmits que ha fet el seu marit per l'arbre.

A poc a poc, i a base de delicades intervencions, d'aleshores ençà, l'alzinera ha fet un progrés evident, i la seva copa ha anat

recuperant el seu to verd i la seva frondositat fins a ser l'arbre monumental que és avui.

"No veuràs cap padrí que sigui tan agraït com l'alzinera", assegura Soberà, orgullós de la fermesa de l'arbre.
Quan els preguntem quants anys pot arribar a viure, ell respon de pressa: "Uh, no se sap!". La qüestió, és clar, és que ho segueixi fent durant uns quants segles més.

L'estendard de Miralcamp

Joan Bellmunt Figueres va escriure unes línies a l'alzinera una vegada que va ser al poble. I, tot sovint, hi ha persones que s'apropen a l'arbre per abraçar el seu immens tronc i carregar-se de la seva força centenària.

Les arrels de l'Alzinera del Quelàs són tan fortes i extenses que arriben fins i tot a l'altra banda de l'oceà. Dolors Sans ha despertat l'interès per l'arbre arreu del món, des d'on han arribat poemes i, fins i tot, propostes d'agermanament.

És el cas de l'Árbol Buzón de Tepeji del Río, un arbre també molt característic perquè el seu tronc abraça una bústia, que ha quedat incrustada en la seva escorça, i que té la seva pròpia protectora, amb qui s'ha arribat a l'acord d'agermanar els dos arbres per les similituds que comparteixen les seves històries respectives: el perill imminent de desaparèixer, la cura i la protecció dels qui l'estimen i la seva popularització arreu del món.

L'objectiu dels tres de Cal Bep del Carreter, però, va més enllà, ja que tenen la intenció que l'alzina sigui declarada Arbre Monumental de Catalunya. També desitgen que s'hi instal·li una pedra amb el seu nom, "perquè l'arbre té una història i un nom propi: Alzinera del Quelàs".

I és que nosaltres passarem, però, com una fidel amiga, l'alzinera seguirà allà. I veurà créixer encara més el poble, i seguirà guaitant la plana com un gegant verd, silenciós, pacient, immutable. Així ho descriu Dolors Sans de forma única en diversos poemes que ha musicat el miralcampí Pere Romà:

I quan resti de nosaltres, tan sols polsim i cendra
Seguiràs brandant altiva, estendard de Miralcamp.
Formós i generós arbre, que sa força contagia als vianants.

El nostre cor anhela, que el pas del temps, mai no et torni a lapidar.
I els fills dels fills dels nostres néts, amb orgull, tot mirant-te et diguin:
Has estat, ets, i seràs sempre, la nostra estimada
Alzinera del Quelàs.

Dr Jenner inoculant la vacuna de la verola a James Phipps. Pintura a l'òli d'Ernest Board (principis de segle XX) – Foto: Wellcome Collection

HYGIA PECORIS, SALUS POPULI

Glòria vacunal

Dr. Jaume Verdés i Torres

De fa uns mesos ençà i sempre amb les directrius marcades en salut pública pel Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya, els nostres veïns i veïnes que han pogut i han volgut s'han vacunat de la malaltia que en el darrer any ha causat uns veritables estralls en tota la nostra societat.

Però en què consisteix aquest procés i d'on prové?

Segons l'OMS (abreviatura de l'Organització Mundial de la Salut), una vacuna és qualsevol preparació destinada a crear immunitat contra una malaltia, estimulant la producció de les nostres defenses.

Històricament, el concepte d'immunitat ha fet referència a la protecció enfront de la malaltia i, de forma més específica, a les patologies infeccioses. Cal destacar anecdòticament, que el terme immunitat deriva de la paraula llatina immunitas, que es refereix a la protecció davant dels processos legals de què gaudien els senadors romans mentre romanien en l'exercici del seu càrrec.

Per tal de poder explicar l'etimologia o origen de la paraula vacuna, ens hem de situar al segle XVIII, quan hi havia una malaltia infecciosa anomenada verola (viruela en castellà) que causava una gran mortalitat a tot el planeta. Aquesta patologia es transmetia a través de l'aire o bé d'objectes contaminats i cursava amb erupcions a la pell molt esteses, ceguesa i febre molt elevada. A tall d'exemple, cal ressaltar que un de cada tres infectats va morir d'aquest mal fins que es va erradicar.

En aquells temps, a Anglaterra hi exercia de metge rural, Edward Jenner, qui va poder observar i copsar en la seva pràctica que les munyidores de vaques que s'havien contagiat a través del seu braguer i havien tingut la verola de les vaques, no emmalaltien de la verola humana, que era la variant més greu de la malaltia.

A partir d'aquest fet, l'any 1798, Jenner va agafar una mostra d'una pústula (és a dir, d'una llaga plena de pus) d'una camperola que treballava en vaques i li va injectar aquest líquid a un nen de 8 anys, James Phipps. Aquest petit va tenir en les següents 48 hores símptomes lleus de la verola vacuna. Posteriorment, uns mesos després de la inoculació inicial, el doctor Jenner li va tornar a injectar un altre fiuid, però ara de verola humana, i el nen no va mostrar cap símptoma

> "La paraula vacuna prové de l'animal remugant, el qual ha esdevingut un dels grans actors del progrés immunològic i profilàctic"

de la malaltia. Per tant, havia aconseguit immunitzar el petit vailet davant d'aquest mal.

En honor a Jenner, un altre il·lustre metge francès, Louis Pasteur, al segle XIX va anomenar vacuna a aquest fiuid injectat a causa del seu origen boví, i així s'ha mantingut en el temps.

Per cert, la verola humana, gràcies a les grans campanyes de vacunació mundial realitzades, va ser declarada erradicada per l'OMS l'any 1980.

Per acabar i en resum: hem pogut esbrinar que la paraula vacuna prové de l'animal remugant del qual s'obté un dels aliments de primera necessitat humana i que ha esdevingut un dels grans actors del progrés immunològic i profilàctic.

Salut, sort i encerts!

MIRALCAMP EN PROFUNDITAT

Quina és l'evolució demogràfica de Miralcamp? Quina edat tenen, els miralcampins i miralcampines, de mitjana? Quants infants han nascut amb el que portem d'any?

Dades de població a 31/05/2021

Total habitants	Total homes	Total dones	Mitjana edat homes	Mitjana edat dones
1381	716 (51,88%)	664 (48,12%)	42 anys	43 anys

Moviment demogràfic de l'1 de gener a 30 d'abril de 2021

Naixements		Defuncions	
2 homes	1 dona	5 homes	1 dona

Fem història!

Cabilenyos

Josep Maria Solé i Sabaté

Els miralcampins i miralcampines també han estat coneguts popularment com "cabilenyos". D'on ve, aquest mot? L'historiador Josep Maria Solé i Sabaté ens n'ofereix una explicació plausible.

La ***Cabília*** és una regió muntanyenca de Magrib (Massís de Churchura i Monts de Babor) situada al nord d'Algèria.

Una cabila, nom que ve de l'àrab, fa referència a un nombre important de persones originàries d'un tronc comú. Tindria un significat semblant a la tribu.

Fent una referència històrica sabem que, en instal·lar-se el Protectorat Espanyol al Marroc, el novembre de 1912, les cabiles van ser la base de l'organització politicoadministrativa en l'àmbit territorial.

Molts soldats de Catalunya anaren a fer el servei militar al Marroc, que s'ha de recordar, era un destí gens volgut i molt temut.

Entre els llocs coneguts pels soldats i els records viscuts, retornà amb ells la idea de la pobresa de la vida a la zona marroquina del protectorat espanyol. I no solament aquest fet, sinó que també els cridà atenció el gran nombre d'habitatges fets a les zones muntanyoses, des de cases molt precàries i senzilles, fins a la construcció de coves tot aprofitant el relleu del terreny.

A Miralcamp hi havia, a la zona de les graveres, famílies que vivien en coves. Un fet que era possible per la composició del sòl i el desnivell que ocasiona la Serra, això és, la lleugera elevació de 50 metres que domina la comarca del Pla d'Urgell, i és a la part alta del terme de Miralcamp.

Tot fa creure que, per aquesta relació, inicialment lligada a un soldat que va fer el servei militar al Marroc i vivia en una de les coves del poble, es va generalitzar el motiu cap a tots els fills i veïns de Miralcamp, ergo, "cabilenyos".

Thaletat, muntanya de Churchura a Cabília, vista des de les altures d'Aït Boumahdi (wilaya de Tizi-Ouzou, Algèria) – Foto: Yelles, CC - BY-SA 3.0 https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0, via Wikimedia Commons

No reciclar ens surt car!

Reciclar més i generar menys residus per sortir-hi tots guanyant: el medi ambient i la nostra butxaca

Josep Anton Pérez

La directiva europea sobre residus estableix que, en el període 2019-2030, s'han d'incrementar els objectius relatius a la preparació per a la reutilització i al reciclatge dels residus municipals amb el fi d'aconseguir beneficis ambientals, econòmics i socials substancials i accelerar la transició cap a una societat sostenible. Amb aquesta normativa es pretén aconseguir que als abocadors controlats hi arribin la menor quantitat possible de residus.

"Cada residu que acaba al rebuig, penalitza incrementant els costos del servei"

El municipi de Miralcamp va generar l'any 2020 un total de 544 tones de residus, una xifra que, contràriament al que hauria de ser, ha anat augmentant des de l'any 2017.

El cànon de l'Agència de Residus de Catalunya per les tones recollides de rebuig, per la seva banda, ha passat de 19,19 euros per tona l'any 2017 a 47,1 euros per tona l'any 2020. Això implica un augment del 246,59%, un cànon que s'anirà incrementant substancialment en els propers anys, però que es redueix si el residu es recicla. Per tot això, i perquè cal fer una millor recollida selectiva i també generar menys residus, els costos de la gestió dels residus a Miralcamp també han augmentat els últims quatre anys fins arribar a un dèficit de 79.174,05 euros, si fem el balanç entre ingressos (per les bonificacions rebudes per allò que s'ha recollit correctament de forma separada) i les pròpies despeses (vegeu la gràfica).

Una xifra que cal reduir pel medi ambient, però també per la nostra pròpia butxaca, ja que la penalització dels residus que acaben al rebuig l'acabem pagant entre tots. Així, l'Ajuntament insisteix en la necessitat de dur a terme una bona gestió dels residus i separar correctament les diferents fraccions, però també arribar a generar-ne menys. Com va dir algú un bon dia, "el millor residu és el que no es genera".

	2017	2018	2019	2020
INGRESSSOS	21.353,19 €	17.037,67 €	16.735,88 €	22.207,01 €
DESPESES	-95.290,46 €	-92.633,66 €	-92.856,61 €	-101.381,06 €
BALANÇ	-73.937,27 €	-75.595,99 €	-76.120,73 €	-79.174,05 €

El miralcampí i meteoròleg Albert Martínez en les seves intervencions a la televisió nord-americana
Foto: cedides per Albert Martínez

Miralcampins de fora-vila

Albert martínez

Cristina Mongay

– Aviat farà una dècada que vas decidir travessar l'Atlàntic i establir-te a Dallas (Texas). Ha plogut força de llavors ençà...

Sí. Els anys que he viscut a Texas han estat dels més plujosos de la història de l'Estat solitari, i més si tenim en compte que vivia a Houston durant l'huracà Harvey, que va deixar 60,58" (uns 1500 litres per metre quadrat) de pluja, essent l'esdeveniment meteorològic que més pluja ha deixat sobre algun punt d'Estats Units. Ara, a Miami no em puc queixar: hivern càlid i sec i estiu tropical amb ruixats gairebé cada tarda.

– Del Plà d'Urgell a la gran plana de la vall del Mississipí. Quins punts tenen en comú per a tu, aquestes dues localitzacions?

Que són força planes i el temps et pot sorprendre de tant en tant. Pel que fa a les dimensions, res a veure. Des de Miralcamp, en un dia clar un pot veure bé els Pirineus, Prepirineus i fins i tot Lleida i més enllà. En un dia clar al nord de Texas, només veus l'horitzó. Aquí no hi ha gaires muntanyes i això fa que les tempestes a la primavera i tardor puguin créixer sense cap problema podent-se convertir en supertempestes capaces de produir pedra com ous de gallina o taronges, ràfegues de vent de més de 100 mph (160 km/h) i tornados.

– Al poble, de quina casa ets?

Jo sóc de cal Miger. El padrí Salvador va venir des de Sant Guim de Freixenet, a la Segarra, a treballar de mitger per cal Jan de Miralcamp. Allí va conèixer la padrina Magdalena de cal Xelín. Quan es van casar, van comprar la casa on encara vivim, i es va quedar el nom de cal Miger.

– Com han portat a casa que estiguis treballant i fent vida a més de 8.000 kilòmetres de distància?

Crec que força bé. Amb 18 anys, quan vaig anar a Barcelona a estudiar Geografia, ja tenia força clar que tardaria a tornar a Miralcamp. Quan estava acabant els estudis, vaig començar a treballar de meteoròleg al Grup Flaix i al cap de poc temps passava a formar part de l'equip del Tiempo de TVE. Suposo que, llavors, a casa ja es van anar acostumant a veure'm més per la tele que en persona, ja que venia cada 15 dies.

Quan em van oferir la posició de meteoròleg a Dallas no m'ho vaig pensar ni un moment perquè d'oportunitats així no surten tots los dies. La part positiva és que amb el *FaceTime* i els missatges de text, acabem parlant força.

-T'has convertit en tota una celebritat als EEUU, un reconeixement que en l'àmbit professional t'ha valgut guanyar diversos premis.

Si... crec que hauré de comprar una estanteria més gran per a guardar-los! Al cap de poc temps de treballar a Dallas vaig guanyar uns quants Emmys (els premis de la televisió aquí als Estats Units) com a millor presentador del temps i millor segment del temps. Des de llavors ja n'he recollit 13.

Fa un any, a més a més vaig guanyar 3 Telly Awards, que són premis per al bon ús de la realitat augmentada en els segments del temps. Això són els gràfics que apareixen davant meu en algunes intervencions per explicar diferents situacions i fenòmens meteorològics. En aquest cas vam guanyar or, plata i bronze en tres categories diferents parlant d'huracans, de l'arribada a la Lluna i dels incendis forestals a l'Amazona.

A part, també hi ha hagut reconeixements locals que et fan tanta o més il·lusió. Tot plegat fa que a un li entrin ganes de seguir progressant i millorant.

-Com és el teu dia a dia a Univisión, com a meteoròleg, i a Despierta Amèrica?

Toca matinar força. El despertador sona cap a les 4.30 – 5.00 del matí. Després d'un cafè, una mica d'esmorzar i una dutxa, arribo a la tele cap a les 5.30 a.m.. Quan entro, reviso el que ha passat la nit anterior, imatges i el pronòstic. Al tractar-se d'un *show* a escala nacional, s'ha de buscar el més destacable de costa a costa perquè tothom qui et segueix se senti identificat i estigui content.

Moltes de les intervencions tenen gràfics en realitats augmentades: un cotxe que entra a l'estudi per parlar de les inundacions sobtades, un mapa per explicar les amenaces o explicacions de fenòmens com huracans, incendis o neu...

Les intervencions són a les 7.15 a.m., 7.35 a.m., i a les 8.10 a.m. dins de Despierta America. Molts dies també tinc intervencions a Edición Digital, el show de notícies del migdia, o als *Noticieros* estel·lars a las 6.30 p.m. i les 11.30 p.m. de la nit. Per tant, de vegades la jornada es pot convertir en una marató de fons amb més de 12 hores ininterrompudes de feina. Això si, la passió que un té per a la feina fa que aquestes hores passin volant.

- Què és el que més t'agrada de la teva feina? I de la teva vida als Estats Units?

La meteorologia m'apassiona i la divulgació em fascina, i en el meu dia a dia faig les dues coses. Puc parlar del temps i a la vegada informar, educar i preparar a la gent.

"Una de les experiències més increïbles és quan talles la programació per alertar de la formació d'un tornado. És quan t'adones del poder que tens i que pots arribar a salvar vides"

La interacció amb la gent és fenomenal. Treballes per a la comunitat, els informes i els alertes quan el temps empitjora. Una de les experiències més increïbles és quan talles la programació per alertar de la formació d'un tornado i els dius que s'han de refugiar a l'habitació més cèntrica de casa. En situacions com aquesta, t'adones del poder que tens per a poder ajudar i arribar a salvar vides.

Ara que estic a Miami i treballo de costa a costa, puc explotar molt més la faceta creativa i educativa, combinada amb les actualitzacions de grans fenòmens com poden ser huracans, episodis de temps severs o incendis.

- Què et fa sentir com a casa (com a Miralcamp), als EEUU?

És una pregunta complicada. Potser si visqués en un poblet a Colorado o les Carolines veuria algunes similituds. Però en el meu cas, que he viscut en grans

ciutats com Dallas, Houston i ara Miami, és difícil de comparar-ho.

La gent, l'ambient i el menjar aquí són molt diferents. El tràfic lent i les rutines de treball ràpides i dinàmiques contrasten amb el dia a dia tranquil del poble.

- Tens prevista una propera visita a terres de Ponent?

Espero que pugui anar-hi abans de ficar-nos de ple a la temporada d'huracans. Ara, amb les vacunes, viatjar ja torna a ésser una realitat després de més d'un any sense poder abraçar els de casa.

La CATiGAT en l'edició del 2019 - Fotos: Josep A. Pérez

El Club Esportiu BTT Miralcamp va més enllà del foment esportiu

El seu president, Xavier Lombardo, diu que és un col·lectiu al servei del poble

Josep A. Pérez

L'any 2019, el municipi de Miralcamp es va convertir en seu de la Marxa cicloturística del Pla d'Urgell, la tradicional CATiGAT, una convocatòria que van impulsar des del Club Esportiu BTT Miralcamp i, de fet, el punt de partida de l'entitat, segons explica el seu president, Xavier Lombardo.

Però l'afició a la bicicleta a Miralcamp es remunta a quasi una dècada enrere, quan un col·lectiu d'amics organitzava cada cap de setmana sortides amb bicicletes BTT, una activitat esportiva que també tenia un destacat component d'afinitat i convivència entre amants de la bicicleta, el medi natural i, com no, la gastronomia.

En el decurs d'aquesta dècada, el col·lectiu va anar creixent i consolidant-se com a entitat local fins a arribar a la quinzena de membres, la qual cosa va permetre accedir a un finançament tant de l'Ajuntament com de les empreses i comerços locals; ajuts amb el quals es van confeccionar les equipacions que identificarien al club.

Els ciclistes de Miralcamp van anar consolidant el seu projecte participant en l'organització de les CATiGAT del 2017 i 2018, fins a arribar a la prova de foc que va significar l'edició del 2019. A partir de l'1 de maig del 2019, el col·lectiu ja era una associació i, com a tal. s'integrava en el dinamisme del municipi i veia com creixia el nombre d'afiliats fins a superar la quarantena.

El Club Esportiu BTT Miralcamp havia organitzat rutes de cap de setmana a Montserrat i a la Terra Alta quan es van haver de suspendre a causa de la pandèmia, però que ara esperen poder tornar a recuperar. Al marge de les sortides de llarg recorregut, per als iniciats també tenen un calendari de cap de setmana on es proposen rutes més senzilles.

Tot i les finalitats esportives del Club, Xavier Lombardo assegura que els membres de l'entitat tenen clar que formen part del teixit associatiu del municipi, i per aquesta raó estan sempre disposats a arromangar-se pel dinamisme social, cultural i de lleure del poble.

"A. J. El Clot del Dimoni" o les parets que parlen

A inicis d'aquest any, després d'uns mesos de canvis profunds en les vides de tothom, Miralcamp es despertava amb dues pintades en dos murals al centre referits a un dels sectors que s'ha vist més perjudicat pels efectes socioeconòmics de la pandèmia: els joves. Les pintades, de caràcter anticapitalista i signades per "A. J. El Clot del Dimoni", van cridar l'atenció d'alguns miralcampins i miralcampines per la seva presentació impol·luta, sense cap falta, i per la signatura que, clarament, fa referència a un episodi concret de la història d'aquest territori, quan encara no havia arribat l'aigua a la zona perquè no existia el canal. Qui són, doncs, aquest grup, i amb quin objectiu van fer aquestes pintades a Miralcamp? La millor manera d'esbrinar-ho només era una: preguntar-los-hi a ells!

Marina Pallàs

- Per què vau escollir aquell mural per fer-hi una pintada, a Miralcamp?

Igual que la resta de les nostres pintades, creiem que hem d'aprofitar totes les oportunitats que tinguem per conscienciar al jovent sobre les realitats que vivim com a joves. Som precàries, no tenim una oportunitat a un habitatge digne, vivim qüestionades per la nostra sexualitat i condicionades per la violència patriarcal, entre d'altres. Amb això el que volem és que el jovent s'organitzi i lluiti contra el sistema que ens oprimeix.

- Qui sou, el Clot del Dimoni? Com us presenteu?

El Clot del dimoni som una assemblea de joves transversal del Pla d'Urgell i l'Urgell que s'organitza per lluitar contra el capitalisme, el masclisme, la LGTBI-fòbia i que lluita per l'ecologisme, la defensa del territori, l'antifeixisme i l'habitatge digne. També lluitem per les encausades que hi ha al nostre territori pel simple fet de lluitar pels nostres drets.

- Esteu a tot el Pla d'Urgell? Quines accions feu i com s'arriba a militar a l'assemblea?

Estem tant com al Pla d'Urgell com a l'Urgell i, tot i que no tenim representants de tots els pobles, a dins de l'assemblea ens intentem zmobilitzar per defensar-los i reivindicar cada un d'ells.

Per militar amb nosaltres se'ns ha de contactar a través de les nostres xarxes socials i tot seguit donem les instruccions per venir a una assemblea.

- Als murals vau escriure-hi dos missatges: Un deia que 8 de cada 10 joves no es poden independitzar, i l'altre, que un 40% dels joves es troben a l'atur. En els dos casos, us definíeu clarament com anticapitalistes: quina seria la vostra crítica cap al sistema? Què s'hi pot fer?

Sí, som clarament anticapitalistes. El capitalisme és un sistema que ens veu com simples productes i és el desencadenant de diferents desigualtats que ens repercuteixen en el nostre dia a dia i no ens n'adonem. La manera d'acabar amb ell seria organitzant-nos i lluitar dia a dia fins a acabar amb les opressions que marquen la nostra manera de viure.

- Aquestes són dades que s'han agreujat amb la pandèmia. Creieu que es pot separar el sistema capitalista de la crisi sociosanitària que estem vivint, o més aviat creieu que estan vinculats estretament?

Nosaltres creiem que estan estretament lligades. Són dues crisis estretament vinculades, ja que el capitalisme és un sistema que busca sempre el màxim benefici i busca una producció sense fi. I és aquesta producció la que consumeix la Terra i els recursos naturals. Això produeix la desaparició d'ecosistemes en els quals es troben un tipus de virus que existeixen igualment, però estan "controlats". La destrucció d'aquests ecosistemes fa que aquest virus s'expandeixi. I per altra banda, ens trobem un món que està connectat a tot arreu. Vivim cada vegada més en un món més globalitzat i unes fronteres molt més desdibuixades. Això també ha facilitat l'expansió del virus i que el que podria haver estat una epidèmia d'un territori, com va passar al 2002, es converteix en una pandèmia mundial.

- És clar que les pintades van tenir algun tipus d'efecte, ja que l'alcaldessa s'hi va fixar amb deteniment. Amb les pintades, creieu que heu aconseguit fer arribar el vostre missatge a qui volíeu o com volíeu?

Volíem arribar a la major part de la població possible, però el nostre objectiu principal era el jovent, ja que som el principal sector perjudicat. Creiem que hem complert una petita part del que volíem, ja que algunes companyes s'han organitzat amb nosaltres gràcies a les pintades.

- Les assemblees juvenils de Ponent us heu unit en la campanya conjunta OrgullDePoble! Per assenyalar les problemàtiques que afecten el món rural i la gent que hi viviu. Ens podríeu parlar més sobre la iniciativa?

La campanya actualment no està acabada, però sí volíem remarcar les problemàtiques que tenim els joves en les zones rurals. El centralisme és una de les raons per les quals les joves ens veiem obligades a marxar dels nostres pobles i anar a viure a les grans ciutats, per la qual cosa els nostres pobles estan abandonats. Us animem a seguir les novetats de la campanya, ja que estem constantment actualitzant informació mostrant les realitats que vivim les joves rurals.

- Al Twitter hi teniu una bústia d'agressions masclistes. Si algú us fa arribar el seu cas, quin és el seu proper pas a seguir?

Nosaltres no som unes professionals en la gestió de les emocions de les víctimes d'agressions masclistes, però el que volem és que se sentin acompanyades i que no sentin que el seu cas és oblidat. En tot moment, aquesta informació és completament confidencial i cap víctima serà jutjada, però ens serveix d'ajuda per fer estadístiques i, si alguna se sent amb prou confiança de dir-ho públicament, poder aplicar un protocol d'agressions masclistes perquè no se senti sola.

Què es cou a Miralcamp?
Brownie d'Oreo

Lorena Carulla Zamora

Miralcamp té un sabor. O molts! Tants com cuiners i receptes, tant tradicionals com també innovadores, però que ja estan ben arrelades al poble.
Avui us presentem la recepta de Lorena Carulla Zamora, tota una experta en els postres i la rebosteria.
Es tracta d'una recepta d'estiu que agrada tant a grans com a petits, ja que està feta amb una base d'infal·lible –i deliciosa– galeta Oreo. Un bon exercici per posar en pràctica en família aquestes vacances, ja que aquest és un pastís ideal per combinar amb una bola de gelat! És a dir, per llepar-se'n els dits!

Ingredients:

115g de mantega
180g de sucre
3 ous mitjans
120g de farina
140g xocolata negra trosejada
2 cullerades de cacau pur sense sucre
10 oreos

Procediment:

1. Desfem la xocolata junt amb la mantega, tot vigil ant que no es cremi, a foc lent.
2. Ho retirem del foc, afegim el sucre i remenem fins que el sucre es desfaci del tot.
3. Afegim els ous i removem fins que estiguin completament integrats.

*IMPORTANT: La xocolata no pot estar molt calenta, ja que si no, l'ou es couria.

4. Afegim la farina tamisada juntament amb el cacau. És important tamisar perquè a la massa no quedin grumolls, i removem fins que la massa sigui completament homogènia.
5. Afegim les Oreos trossejades a la massa i en reservem alguna per decorar.
6. Passem la massa al motlle. És important engrassar-lo i posar un paper de forn a la base perquè després sigui més fàcil desemmotllar.
7. Igualem la massa i decorem amb les Oreos que hem reservat.
8. Fornegem uns 25 minuts a 180° amb calor per dalt i per baix.
9. Retirem del forn, ho deixem refredar i ja es pot desemmotllar i menjar.

Bon profit!

EXTRA, EXTRA !

La furgoneta de la brigada municipal ja té la seva pròpia retolació!

El vehicle presenta l'escut de Miralcamp a la seva part davantera, lateral i posterior, i les fotografies d'unes boniques panoràmiques del poble en format vinil estampat sobre les seves finestres.

A partir d'ara la veureu passar, inconfusible, pels nostres carrers!

Miralcamp tindrà la seva pista de skate!

Després de constatar la forta demanda per part dels joves de la construcció d'una pista de skate, es va posar fil a l'agulla i es va iniciar un procés participatiu per decidir com hauria de ser el nou equipament. Així, primer es van recollir les propostes elaborades pels interessats, que van imaginar com els agradaria que fos la pista i quins usos i elements se li podria donar, a través de dissenys o croquis molt treballats. Després de la selecció de les propostes que van fer els representants dels joves juntament amb l'Ajuntament i el suport tècnic municipal, es va fer una votació final on van participar de manera telemàtica els ciutadans. Un cop finalitzat el procés participatiu, el proper pas, doncs, ja és iniciar les obres per a la seva construcció.
I serà en breu!

Seguim!